

зохъ въ стаята му, паднахъ на колѣнѣ кѣто блуднии синъ, който се кае.

— Ваше Превисокопреосвященство! Извикахъ азъ, облѣнъ въ сълзи, — азъ съмъ загубена овца, която се, връща подъ крилото на черковата и търси прибѣжище у вашата милость. Чистата ми набожностъ и живото желание, да се харесамъ на Всевишнияго Бога, бѣха ме привлѣкли подъ тихото и богуугодното крило на единъ православнѣйшии манастиръ, да подира задоволение на свящото си призвание. И наистина, азъ вече напредвахъ по божиятъ пътъ, и бѣхъ станалъ примѣръ на християнско смирение, когато сатана, въ кожата на единъ обѣсникъ, ме измами и накара да напустна святиятъ православни манастиръ и да търси въ свѣтътъ утѣшение на развѣлнуваната си съвѣсть. Но настигна ме божие наказание и покаяние, което ето ме е обзело цѣлъ цѣленичкъ; азъ се връщамъ подъ крилото на божиятъ угодникъ и ви моля глѣбочайше да ме земете подъ своя защита и да ме вѣнчуете неразвръзно съ святата Христова черква.

Владиката Игнатий бѣше човѣкъ на петдесетъ години, съ лице пиено и съ разсипано отъ пиянство здраве. Той ме гледаше добростиво, и сълзитѣ ми го направиха да ми се смѣли, тъй щото тозъ-часъ ме прие въ конакътъ си и нареди да се пригатвямъ за диаконъ.

Въ конакътъ му живѣеше братовата му вдовица съ тринайсетъ годишната си дъщеря Евдокия, та сестра му, която бѣше оженена за писарьтъ му. И всичкитѣ ми пригатвения за священнически чинъ се състояха въ ашикувания съ туркинитѣ отъ турекиятъ конакъ, който бѣше ерѣщу нашиятъ, и въ задѣвки съ хубавата малка Евдокия. Съ другитѣ владишки момци бѣхъ влѣзълъ въ съвѣмъ повѣрливи сношения, щото